

והבעל לא רצה ליתן גט חיתה עם באריס נאוריסא ויינשטיין ונולדה בת זו בשנת תש"י.

לע"ד מאחר שליכא עדים על נישואיה כדין התורה אינה נאמנת אלא לגבי עצמה מדין שויה אנפשה חד"א ואינה נאמנת על הבת. ומצד נישואין האזרחיים אף שמשתדלין להשיג גט הוא רק לחומר א"א שהוא כשנוגע לה ולא לענין הבת. דהוא רק לאיסור לאו דממזרות שעוד קיל משאר איסורין לענין ספק. ובפרט שאולי כיון שדרו בטאציל שאין שם שומרי תורה שאפשר לא ידעו כלל שני עדים כשרים שהם דרים כאיש ואשתו לא היה לן להחמיר אף לגבי דידה, אבל מ"מ ודאי עשייתם טוב שהישגתם בשנת תש"כ גט מבעלה הראשון, אבל אין לאסור הבת ומותרת לבא בקהל.

הגנני ידידכם עוז.

משה פיינשטיין

זה עושה שהרחם מתנענע תמיד ומשליך משם הזרע שבא לשם. א"כ באופן כזה יש יותר לחוש לראיית דם. וכן אמר רופא מומחה בכאן שאף שמצד חכמת הרפואה אין לחוש בפה"ק לדם בזה יש לחוש טובא לדם. והעיבור שאמר הרופא לכתר"ה שאירע לאחת ממאה שמתעברת אינו עיבור הקיים אלא שאפשר שבתוך הטבעת נעשה עיבור ונחנק שם כשמתחיל ליגדל קצת, שזה עושה שאלה אם יש איסור משום הריגת עוברים, אבל הוא חשש דחוק טובא שאולי אין לחוש לזה, ולהתעבר ברחם גופה א"א משום שהנענוע משליך משם. וגם יש עוד חששות מהפסק טהרה והבדיקות עיין בפ"ת סימן קצ"ח ס"ק ט"ז. וגם לענין ההיתר גרוע הוא משימת האשה מוך והראבער בשעת תשמיש שיש גם טעם לומר שהוא דרך תשמיש כדבארתי בספרי וכן סובר באחיעזר, אבל בזה הוא לפעמים ניכר ומרגיש הקנה בביאתו. ולכן אין להשים הטבעת.

ונתינת סם לח קודם תשמיש יש להתיר לה ועדיף ממוך וראבער, אבל אין זה דבר ברור שלא תתעבר כי לפעמים אין מועיל זה ואם חוששת מצד הסכנה אף להמיעוט שמתעברות בזה שרשאית לחוש לזה ואולי גם צריכה לחוש, תהיה רשאה להשים בגופה הראבער שמשמות הנשים בתוך גופן שהוא כמוך, אבל אין להתיר שהאיש ילבש כיס על אברו וכדבארתי בספרי שראה כתר"ה ומה שיתירו לה יהיה לזמן עד שתי שנים שאולי תתרפא בעהש"ת.

ידידו מברכו בבוח"ט.

משה פיינשטיין

סימן כב

עוד באשה שאסורה להתעבר

כ"ה מנ"א תשכ"ו.

מע"כ ידידי הנכבד מאד מהר"ר שרגא פייזל יונדאף שליט"א.

בדבר אשה שבעיבור ולד החמישי נחלתה במחלת השגעון שקדין נערוון בראך ל"ע והויטבה אחר זמן ויראה לשמש כדרך העולם וגם נדרה שלא

סימן כא

באשה שאסורה להתעבר אם מותר להשים הטבעת שנתחדש עתה אצל הרופאים

ד' אלול תשכ"ה.

מע"כ ידידי הרה"ג ר' יעקב עמנואל שוחט שליט"א רב בטאראנטא.

הנה בדבר האשה שאסורה להתעבר מפני מחלת עיבי דם ברגלה שיש לחוש שע"י עיבור יגרע ויעלה ח"ו ללב ולריאה, ודאי היא מחלה מסוכנת ורשאית לעשות איזו עצה שלא תתעבר. אבל מה שרוצה הרופא לשים שם איזו טבעת ברחמה אשר אין מתעברות עי"ו. הנה טבעת זו שנתחדש זה לא כבר והוא לא רק טבעת שגם קנה ארוך הוא ובראשו טבעת והוא מושם ברחם בעומק שתי אצבעות ויש בזה דין פתיחת הקבר להנוב"ת ס"ס ק"כ והובא בפ"ת סימן קצ"ד סק"ד שגם כשהפתיחה היתה מבחוץ הוא בדין פה"ק שאינה בלא דם. ואף להאחרונים החולקים עליו בפתיחה מבחוץ כאן גרע. שהתועלת מזה כפי שנודעתי מרופא מומחה הוא אשר

סימן כג

בקידושין שבטעמפל של רעפארמער שניסת לאחר לענין הילדים

כ"ד טבת תשכ"ה.

מע"כ ידידי הרב הגאון המפורסם מהר"ד מאיר הלוי שטיינבערג שליט"א חבר הבר"צ דלאנדאן ענגלאנד.

בדבר האשה שניסת לתלמיד בטעמינאר הרעפארמער לראבייס בטעמפל שלהם בלאנדאן, ולפי דברי האשה לא היו שם שומדי תורה אלא רק חבריו מהסעמינאר, וזה ברוד שהראבייס דרעפארמער הם כופרים ביותר וגרועים מסתם רעפארמער שהם מסיתים ומדיחים ופסולים כולם לעדות, אף שלא נתקבל עליהם בב"ד בפניהם כי מאחר שמפורסמים לכופרים ומסיתים ומדיחים וידועים למכיריהם, הוא דק גילוי מלתא בעלמא הוא שא"צ לדין קבלת עדות, עיין בספרי אגרות משה חלק אה"ע סימן ע"ו לענין אלו שעובדים בפעקטערעס בשבת, ובסימן פ"ב ענף י"א ד"ה דהנה ברמב"ם לענין ידועים לכופרים, אך צדיך לחקור מה שאפשר אולי היו שם שני אנשים כשרים לעדות אף שמסתבר שהאמת הוא כדבריה דמה יעשו בטעמפל של רעפארמער אנשים כשרים דהא אסור ליכנס לשם, ולכן אם לא יהיה באפשר לידע משום שזה יותר מכ"ב שנה שהיו הנישואין, יש לסמוך עליה שלא היו שם שומרי תורה אלא הכופרים חבריו. וגם ודאי לא עשו ענין נתינה כדין לקידושין.

ונשאר רק מה שדרו כמה ימים בחדר מרוהט בשם איש ואשתו הנה בעצם אין לחוש לרשעים כאלו שהם תלמידי רעפערמער סעמינאר וראבייס שלהם שהם כופרים בתורה ובמצות ועוברים על כל איסורי התורה בשאט נפש, לומר שלא יבעלו בעילת זנות שלכן נימא שבעלו לשם קידושין, שכן הא סובר הריב"ש סימן ו' והרדב"ז שהובא במל"מ פ"י מגירושין הי"ח שאף רק בחשודים על איסור נדה ליכא שוב החזקה דאין בועל בעילת זנות, ולהריב"ש ליכא החזקה אף באופן דמה שעברו על איסור נדה היה משום שלא היתה שם מקוה טהרה שהיה להם נסיון גדול לקיים איסור נדה, וטעמו נראה שהוא משום דעכ"פ שוב ליכא אגן סהדי שלא יבעלו בעילת זנות, שאף אם האמת גליא כלפי שמיא שחשבו לקידושין הוא כקידושין בלא עדים, והמחבר והרמ"א פסקו כותיה, אבל אף אם נימא שגם ברשעים וכופרים הוא

תשמש עם בעלה באופן הראוי להתעבר ומצד זה הכניסה הראבער קודם תשמיש שלא בידיעת בעלה ועתה נודע בעלה ופדש ממנה ושאל מכתר"ה אם מותר לשמש עמה באופן זה כי אי אפשר לו לגרשה באשר שיש לו עמה חמשה ילדים וגם להיות פרוש כל העת א"א לפניו כי עדיין הוא איש צעיר וח"ו יכשל בהרהורים ובהוצאת זרע לבטלה וגם לא טוב לבדיאותו, והנה האחרונים התירו במקום סכנה ואני בעצמי בספרי אגרות משה חאה"ע סימן ס"ג הארכתי הרבה בענין זה בראיות גדולות וטעמים גדולים שג"כ מסקנתי להתיר במקום סכנה, ומאחר שפשוט שמחלת שגעון ונערוון הוא סכנה בין לעצמה בין להילדים שכשלא תוכל להבליג על צעדה חששותיה המרובות שיש לאשה כזו יש לחוש שתמית עצמה ואת ילדיה ח"ו כי אין שום אחריות לנשים כאלו ולא שייך גם שמירה עליהם שלכן יש להתיר להם לשמש בהראבער שמכנסת קודם תשמיש, ומחמת פרצה הגדולה שבזמן הזה לכן צריך להזהיר אותן שיהיה הדבר בהצנע כדי שלא יבואו אחרים להקל בעצמם שלא כדון.

וגם מאחר שכבר עברו איזה שנים טוב להתיישב עם רופא מומחה שאולי כבר ליכא חשש דתחלה ח"ו עוד הפעם מזה שאז יהיו אסורין, ומצד נדה אינו כלום שהיא משועבדת לבעלה ואף הפרה לא צריך, אבל אם הבעל רואה שעדיין היא נערוונע ויראה מאד להתעבר אין צורך לשאול ברופא כי הרי רואה שעדיין היא חולה שודאי עלולה להחלות ביותר כשתתעבר.

וכשיעין בתשובתי יבין שלא דמי כלל לקטנה ואילונית שהן מותרות אף לכתחלה משום שהוא דרך תשמיש.

ובבקשה מכתר"ה שלא יפרסם הדבר כדי שלא ילמדו קולות גם שלא כדין ועד עתה נהגתי שלא לענות במכתב בדברים אלו אלא כשבאו אלי לשאול בע"פ שאז הזהרתי כדכתבתי בסוף סימן ס"ד אבל מכיון שהוא ממקום רחוק שכרוך בהוצאות גדולות אני משיב אבל סומך אני על כתר"ה שיהיה בצנעא ובאזהרות.

והנני יודו מוקירו.

משה פיינשטיין